

Naše sváteční 2019

aneb

... ať žijí děti našich rodičů!

Naše sváteční

31.5. – 2.6.

Proč Naše sváteční? No? Co je za svátek 1.6.? Nebo si myslíte, že se již / ještě nemůžeme cítit dětmi?

Sraz je na Hlaváku v 18.30. Tentokrát proběhl neuvěřitelně hladce. Já přijíždím od Bulhara, což s sebou nese vést kolo přes celou halu dole, použít pohyblivý chodník nahoru a procpat se davem u odjezdových tabulí k tunelu vedoucímu k nástupišťům. Jakmile se mi to podařilo, vidím, že v ústí tunelu stojí nastrojené kolo. Zaparkoval jsem vedle a od davu přichází Jirka. Než se nám podařilo dokončit uvítací ceremoniál, přišla Lenka. Taky pěkně naložená. A tím odpovídám na otázku "Tak koho to tu máme?". Jsme všichni, odkud to jede víme, vzhůru na nástupiště 7. Dig.

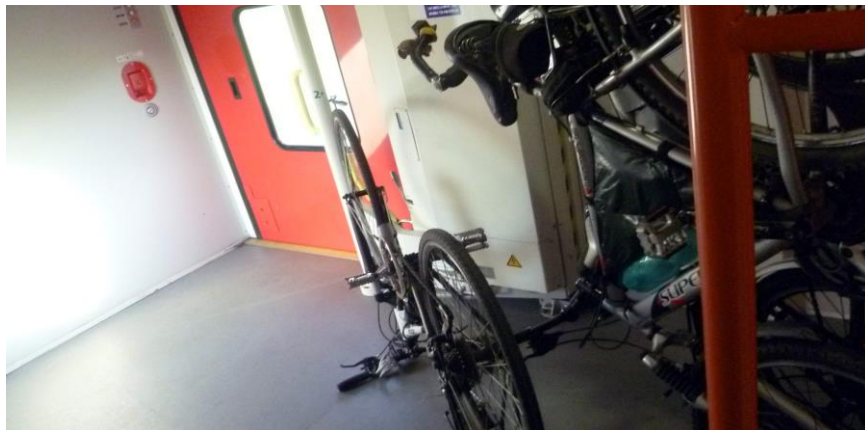
No, ten nástup na Hlaváku zas tak hladce neproběhl... Při výstupu z metra jsem použila výtah, leč byla jsem upozorněna paní z dopravních podniků, že kola do výtahu nesmějí, prý je tam cedule a příště dostanu pokutu.... (haha netuším které příště, ale píši to pro ostatní a raději se k tomu nevyjadřuji) Lek.

Výstup z podchodu nahoru je úplně špatně. Eskalátory nejedou a nevím proč si pamatují, že by tu měla být nájezdová rampa. Není tu. Ale co tu je, jsou přenádherné schody. Takže nezbyvá než vyrvat kola k vlaku tudy. Velká lahůdka. Ale už jsme tady, odstrojujeme, nakládáme do vagonů a vydáváme se vstříc dalším, jistě neuvěřitelným zážitkům.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Praha	0	368	0	0	21

Hned první nás čekal za pár minut po rozjezdu vlaku, kdy spadlo Lenčino kolo z háku. Neumím si to vysvětlit. Nicméně škody nejsou vidět, takže jej zavěšujeme jinam. Teda ale nelíbí se mi tenhle hákový systém.

Vlak jede velmi pěkně, a tak nám tato část cesty pěkně ubíhá. Jirka nám nabídl vysokooktanovou pohonnou směs velmi dobré chuti, a pak jsme už nezávazně konverzovali až do naší koncové stanice.

Vystupujeme v Ústí nad Labem. Vlak je tu na čas, potud dobře.

Vyndali jsme kola a náklad z vlaku, vše nastavili a, aha, je tu stejný problém jako v Praze. Jak se dostat do podchodu. Lenka nad tím zvitězila. Zmerčila výtah a nacpala se s kolem dovnitř. (Tady žádná cedule nebyla. Lek.) To se jí to pasíruje, když má krátké kolo. My s Jirkou se o to ani nepokoušíme. Jirka své kolo dolů odnesl, já jsem své prostě sdrncal.

Mají to tu tak fikaně, že podchod je na úrovni ulice. Tedy se další pakárna se schodama nekoná. Před nádražím jsem zapnul navigaci a chvíli váhal kudy odtud. Tento nepatrný okamžik stačil na to, aby nás zmerčil cikán. Věk tak 13 let. A hned k nám. A okamžitě k Lence, kterou považoval za náš nejslabší článek. "Paní, pučte mi pumpičku." Zdá se vám to nevinné a třináctiletý cikán neškodný? Velký omyl. Toto je nacvičený rituál, jak efektivně někoho okrást. Požádá o nějakou maličkost a pak, když jí má vrátit, spustí kravál ve smyslu, Gadžo mě okrádá, bere mi... (onu věc, kterou si půjčil). V lepším případě se objeví policajt a věc řeší domluvou – neberte tu věc tomu dítěti. V horším se objeví několik starších cikánů a daného nebožáka oberou o úplně všechno a když se brání, i ho zbijou.

Cikán byl velmi překvapen, že neuspěl a v okamžiku našeho odjezdu za námi pokřikoval věci velmi nelichotivé.

Kousek po rozjezdu Lenka zjistila, že má skoro prázdné přední kolo. Nedá se svítit, NEZASTAVOVAT!

Přejeli jsme most a zamanévrovali z dohledu cikána. Naštěstí stačilo dopumpovat a mohli jsme jet. První část cesty nás vede po stezce podél Labe. Je úžasná, rovná, jede se pěkně a rychle.

Až do Velkého Března je všechno v nejlepším pořádku. Jen Jirka se dožaduje změny směru. Má pravdu v tom, že se od Prahy stále vzdalujeme. Což, dle normální logiky není dobře. Ale podle trasy ano.

A je tu první rozhodování. Stojíme před hospodou. To je celkem v pořádku. Jenomže je devět hodin. Večeři máme v plánu ze zásob, nebo někde cestou ve vařícím podniku. Rozhodnutí je zkusit zdejší hospodu, protože by se mohlo stát, že dál už se v tuto pozdní hodinu vařit nebude. Bohužel se ukázalo, že i tento podnik má obávanou chybu. Už se tu nevaří. Nevadí. Dáme pivko, pojedeme dál a pak se uvidí.

Čas strávený v hospůdce nebyl marný. Trochu se ochladilo, což bude pro další jízdu jen dobře, pivo měli dobré, výborná byla i servírka, zkrátka počet chyb = 0. A pak došlo na placení. Chci něco zkusit. Můj vykořisťovatel si nás zaměstnanců váží až tak, že jedním z benefítů jsou stravenky. A protože pokrok nezastavíš, i zde nastaly změny. Už nedostáváme běžné papírové, ale máme kartu. Vypadá úplně stejně jako jakákoliv jiná platební karta, jen obrázek na ní propaguje sama sebe, tedy Ticket Restaurant. Po obdržení jsem ji aktivoval dle návodu, stáhnul si k ní do mobilu příslušnou aplikaci a dál neměl možnost ji použít. Dobrá premiéru bude mít zde. I servírka, mladá, v nátléčnicku, maskáčových kalhotách s kšandami, lehce potetovaná bruneta s výbornou náladou, vysoce komunikativní, prohlásila, že i tento podnik prožije použitím mé karty převrat v placení. Odešli jsme spolu k terminálu, kartu přiložili a spojení se nezdařilo. Hmm, blbý. Nevadí servírka znala ještě další tři postupy. Ani jeden nebyl ten pravý. To je škoda, tak jsem to měl pěkně vymyšlené. Co se dá dělat, dám to hotově.

Zvedáme se a odjíždíme do tmy. Již dlouho před odjezdem jsem avizoval, že tahle část trasy bude opravdu výživná. Pojedeme 10 kilometrů do kopce. Podle mapy velmi prudkého. Prvních pár stovek metrů to tak nevypadalo, ale asi po kilometru to začalo být zlé. Až tak moc, že jsme jeli velmi pomalu a hojně využívali pěší turistiku.

Postup je velmi pomalý a namáhavý. Chvilka jde jet, většinu času však ne. A při jednom takovém nasedání a snahou o další jízdu jsem se postaral o povyrazení.

To jsem pěkně nastoupil přes rám, se značnou intenzitou zabral levou nohou. Kolo se velmi neochotně a pomalu dalo do pohybu. Teď! Záběr na druhé straně zahájit! Akce se však nedostavila. Místo toho se mi vrátilo zřetelné píchnutí v oblasti kolena. No a je to špatně. Kolo má lehký náklon doprava. Potíží je v tom, že jsem úplně na krajnici a kam světelný kužel mého světla dosahuje je vidět okraj silnice, kdy je cca 15 cm tlustý asfalt, pak nějaké cosi, navazuje hlína s rostlinstvem v náklonu přibližně 70° dolů. Aha, sice to vůbec nechci, ale zabránit tomu nejde. Mezi tím kolo popojelo ještě blíž k tomuto okraji, a ještě se naklonilo. A teď co? Stabilizovat není jak. Pod pravou nohou, kam se kolo naklání, je černá propast, a nějak mám dojem, že na její dno nedošlápnu. Špatně. Ale už není jak situaci zachránit. Dobře, VYSTUPOVÁÁÁÁÁ! Přes levý pedál se pokouším veškerou dostupnou silou kolo odkopnout ode mě co nejdál. Ano, je těžké, možná se to nepovede, ale hlavní je změnit směr jeho pádu. Nesmí letět za mnou. První kontakt s hlínou. Žádný bolestivý podnět. Fajn. Všechny končetiny a jiné vyčuhovávky semknout k tělu. Nemám tušení, jak dlouho se budu kutálet a nesmí se mi nic ulomit. Další kontakt s hlínou. Kutálím se pomaleji, než je můj pohyb dolů, Tedy brzdím. To je taky dobře. Náraz do čehosi. Trochu to bolí, ale pohyb ustal. Kolo zůstalo někde nahoře, soudě pole světla a výstrahy, kterou je odtud vidět. Dobrá. Kontrola: stále jsem sbalen, bokem se o cosi opírám, nikde žádné bolestivé místo. Velmi opatrně se rozbaluji a stavím se a nohy. Stále dobrý. To, co mě zastavilo v pádu a teď je mým opěrným bodem je stromek. K asfaltu je to maximálně dva metry. Pomalu se hrabu nahoru. Tam stojí obkročmo na svém kole Jirka a něco povídá. Nerozumím mu. A už jsem nahoře. Začínám chápat smysl Jirkových slov. Má starost o moje zdraví. Nejspíš duševní. Protože kdo jiný, než cvok takhle v noci hodí rybičku ze silnice do údolí. Pár kroků po silnici a znovu přezkoušení pohybového aparátu signalizuje, že se nestalo nic mimořádného, a tedy by se mělo dát pokračovat v posouvání směrem nahoru. Tak do toho. Zvednout naložené kolo, které leží částečně na asfaltu a částečně na svahu dolů opravdu není jen tak. Ale postupně se daří. Po přezkoušení techniky je možno konstatovat, že ani na kole nejsou žádné škody. A přestože odstavec tento zážitek popisující je poměrně dlouhý, celá akce trvala jen pár sekund.

Můžeme jet. Tentokrát si odvádím kolo blíže ke středu vozovky. Sichr je sichr. Rozjezd je vážně příšernej. Ale už jedu a vše se zdá být v pořádku. Velmi zvolna jedeme nahoru noční tmou. Lenka je někde před námi, a asi dost daleko, protože není vidět její osvětlení.

Za dost dlouho jsme ji dojeli a pak zastavili v další hospodě. Do půlnoci zbývá třičtvrtě hodiny. Hmm, to na nějaké vyvařování tří večeří nevypadá. Dost na tom, že mají otevřeno a jsou ochotni nám nalít. Příjezd se samozřejmě neobešel bez duchaplných poznámek místních štamgastů. Je sice tma, ale teplo, a tak jsou skoro všichni venku u stolků, nebo zevlují na venkovním kamenném schodišti. Dáváme si po pivu a debatujeme o dosavadním postupu a předjímáme, co bude. Ze všeho plyne, že jsme sice nevečeřeli, ale s hladem to nebude tak horké. Jirka duchaplně objednal brambůrky a prohlásil je za večeři. Jo, dobrej nápad. A přidám ještě jeden. Natankujem pivo do PETky. Z dalšího hovoru

vyplynulo, že Lenka také nějak nezvládla jízdu a kapánek si ustlala. Ale to vám určitě objasní sama.

Dig.

Dřu se nahoru do docela prudkého krpálu. Jsem dost daleko před oběma hochy, a tak jsem Digův obrat do údolí neviděla. Je tma jako v pytli a rovněž jsme již i něco popili... Takže se splést se šlapkou u kola není zas až tak velký problém... Ani nevím jak a stelu si v odvodňovacím kanálku pro vodu u silnice. Kontroluji v té tmě škody. Jsem celá a zdá se že kolo taky... Počkám na mládence, bude to jistější...

Lek.

Tak, dopito, „večeře“ snědena, pokračujeme. Mělo by to být už blízko. Odhadem do dvou kilometrů. Je tma, teplo a kopec nahoru. Velmi zvolna se suneme temnou krajinou vzhůru a najednou se to zlomilo a jedeme dolů. Sakra, to nechceme. Ztrácíme výšku. Aha, tak už ne. Zase jedeme nahoru. Podle přístrojů se blížíme k místu noclehu. Asi to tak bude. Kopec skončil, lesa ubylo, a tak nejbližší vhodné místo a bude to.

A bylo. Krásná loučka s posekaným pruhem, akorát trochu do kopce. Nevadí. S Lenkou stavíme doupeř v plně verzi. Je to velká legrace, protože jak se to stává vím jen já. Pro Lenku je to premiéra a pro jistotu v noci, aby na to dobře neviděla. Naštěstí je lehce ovladatelná, a tak velmi rychle a efektivně reaguje na pokyny. Ještě je potíž, že má kolo menší a kratší. Vyvázaní doupeře s tímto faktem nekoresponduje. Ale jsme nejlepší, doupeř stojí, ještě jsem zavěsil a zprovoznil lustr a můžeme přijmout první návštěvu. Jako na zvanou přišel Jirka s pivem.

Stále mi připadá, že to byl skvělý nápad. To pivo. Ale trochu nevěřím, když vidím, jak rychle během dalších rozhovorů ubývá. Jasně, stejně nemáme šanci to dopovídat. Pivo došlo, půjdeme na kutě. Je 0:47. Dobrou... ráno.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Hlupov	42	390	21,4	13,2	21 - 9

Ráno 1.6. sobota

Noc byla klidná, ani jsme moc na tom svahu neujížděli, nebyla zima, a tak se příjemně naladěn budím po půl osmé. Je to báda, musím za roh. Reprezentuje to vysoukat se ze spacáku a z pod štítu, uchopit ruličku a foťák a nezbudit Lenku.

A jsem venku. Teda tady je pěkně.

Krásné slunečné ráno bez mráčků, panuje tu průmyslové ticho (to je když kolem neotravuje žádné hučení, dunění, nekončící hluk z dálnice, či jiný kravál), kolem poletují a pořvávají nějací ptáci. Kdybych nevěděl, že to není možné, tipnul bych si rány. Samozřejmě je ve velkém slyšet hmyz. Pobyt za rohem byl krátký a důrazný a teď se věnuji obrazovému záznamu. Musím uznat, že to tu mají opravdu pěkně.

Vracím se do doupěte. Lenka ještě chvíli simuluje spánek. Pak zvedla hlavu a se zalepenýma očima pravila cosi o dobrém ránu.

Také jsem ji pozdravil a provedl odhození plachty, protože v doupěti začínala růst teplota. A tím se uvolnilo místo pro instalaci sporáku a přípravy tekuté části snídani. V tomto případě čaje. Suchou část má každý svou. A hele Jirka už taky nespí a cosi podniká krytý vysokou trávou. Odtud to vypadá jako snídání. Během, ale i po konzumaci jsme probírali noční zážitky. Sice jich nebylo mnoho, ale mluvit se o nich dá dlouze. Dig.

Otevřu oči a hrabu se za spacákem. Ta nádhera, kolem zeleno, kopce, stromy, prostě příroda. Civilizace je někde hodně daleko a my vychutnáváme snídání skutečně v trávě (tak jak o ní před drahými lety zpíval Mchal Tučný...) Zas chvíle, kvůli které je fajna na světě.

Lek.

Balíme a odjíždíme. Je devět hodin. Ještě lok Startéru a Jirkova elixíru a můžeme vyrazit.

Odjíždíme terénem. Ale kultivovaným.

Po silnici by to šlo také, ale velmi citelně bychom ztratili výšku a museli bychom zase nahoru. Tak to by se nám po včerejšku fakt nechtělo! Tato část přejezdu byla poklidná, jediné vzrušení přinesl můj kolíkovník, který se kdoví proč otevřel a z něj vypadla křížová šňůra i s kolíkem a jedna kotevní se začala odvinovat na cestu. Oboje jsem našel, znovu uložil a pokračujeme. Je tu pěkně, svítí slunce, mezi stromy je velmi příjemně.

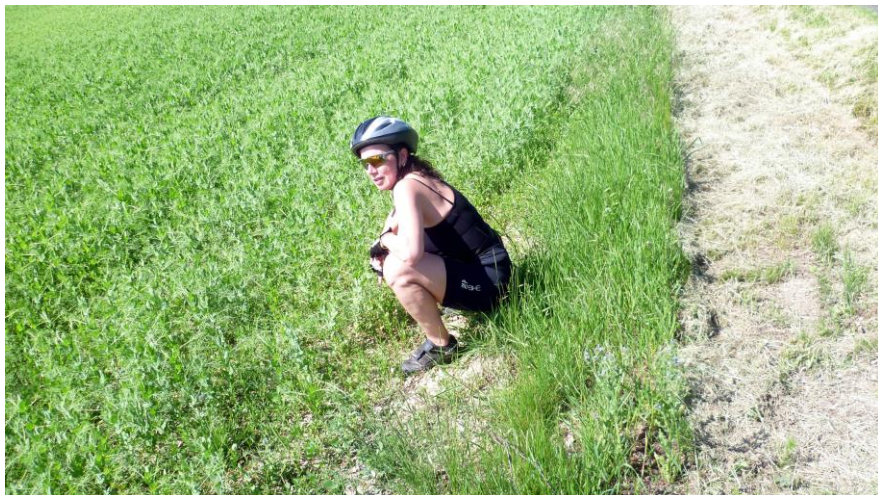
Ještě nějaký čas jsme jeli touto krásou a pak jsme vyjeli v Úštěku u rybníka. Že by koupačka? Nikdo to tu neprovozuje. Možná to souvisí s tím, že tu nikdo není. Vrátka do kempu jsou otevřená, tedy šup dovnitř. První lavička, svlíkačka a hned do vody. Navzdory počasí předešlých dnů je neuvěřitelně teplá.

Provedli jsme dehnusalizaci a ochlazení všech zúčastněných a zase pojedem. Tentokrát do kopce. Po silnici.

Kopec opravdu není příjemný. Je dost prudký a pere sem slunce. Jak je taková jízda svízelná si jistě dovedete představit.

Nahoře jsme objevili babičku na hrášku. S Princeznou na hrášku má, jak je vidět, společný jen ten hrášek, a to o tom ještě silně pochybuju. Princezna měla již zralý a vyloupnutý z lusku. Zatím co tady...

Pobavili jsme se (na účet hrášku), odpočinuli si, a zanedlouho zase vjeli do terénu. I tady je to pěkné.

Je horko. Velmi rychle jsme se shodli na tom, že proti horku nejlépe zabírá pivo. Nikoliv však pivo samotné. Jako technik jsem skálopevně přesvědčen, že k ochlazení atmosféry rozhodně nestačí. A to ani v případě, kdyby se spojila všechna piva na světě (Pivaři všech zemí ~~spojte~~ ožerte se!). Lepší bývá chladit menší objekty. Tedy nás a nejlépe vnitřně. Tedy konzumace. Aby k ní mohlo dojít, je třeba najít místo, kde se pivo v chladné verzi vyskytuje. Prý se to jmenuje hospoda. Dobrá jedeme ji hledat.

Asi po kilometru jsme úspěšní. Dokonce nemusíme odbočovat z trasy.

Mají to tu pěkné. Jen nechápu, kde se pro podnik na těchto souřadnicích, berou zákazníci. Na to, aby se sem ploužili z Úštěka mi to připadá daleko a do kopce. Kolem je jen pár domečků, široko daleko žádné jiné sídliště, a že by to spasili turisté? No, nevím, jsme tu

sami. Z našeho hlediska je to fajn. Je tu úplný klid, i tady panuje „průmyslové ticho“, tedy až na ta letadla, která mají, nevím proč, volume doprava. Prostě pohoda.

No, není to krása?

Odpočinuli jsme si, požili, ochladili se a můžeme pokračovat v objevitelství.

Po mnohém kilometru jsme se ocitli v pískovcovém ráji a rovnýma kolama vjeli do nějakého cyklozávodu. Vypadal dost orientačně. Museli jsme hodně zvolnit, bychom jim do cíle nepřijeli první.

Objížďali jsme kopec Vlhošť. Je to tu opravdu pěkné. V jednom místě dostala Lenka nápad, že se pěšmo podíváme na Martinské stěny. Mně se to moc nezamlouvá, protože to vidím na mapě. Je to jeden nic moc, navíc dost vzdálený. Šli jsme se podívat, ale jen na kousek.

Tak ano, ale že bych to musel vidět dvakrát?

Za pár pohodových kilometrů jsme dojeli na krásnou novou hladkou silnici. Než jsme si ji stačili vychutnat, byli jsme v Dubé. Tady máme jediný záměr, poobědvat. A to se povedlo.

Dig.

Líná vesnická hospoda, pár štamgastů přetřásajících politiku, a hlavně z obsluhy nikde nikdo. Alespoň jsem objevila zásuvku a nabíjím mobil. Holt civilizace má své vymoženosti. Po drahné chvíli se objevil hostinský a já objednávám. Předně tři piva, klukům knedlo, vepřo zelo a já kuřecí řízek a bramborový salát. Jídlo je mnohem lepší než obsluha a nám se začíná v Dubé velmi líbit.

Lek.

Po obědě jsme naprosto zmrtnvěli.

Jediné oživení přineslo povyšování. Tentokrát je obětí Jirka. Právě se stal Dušičkou.

Jinak je však horko a chcíplo. Co s tím? Chtělo by to další odhnusnění. Zase ozvala Lenka. Prý je 10 km odtud Mácháč. Deset? Nějak se mi to nezdá. Požádal jsem tetu navigaci o analýzu. Měl jsem pravdu. Je to odsud 11 kilometrů. Dobrá, měníme trasu pojedeme se koupat. Několikrát jsem upozornil, že voda v Mácháci již z principu nemůže být teplá. Prý to nevádí. Také cesta nebude z nejlehčích. Hned výjezd z Dubé je do ošklivého kopce a cestou je ještě několik nepřijemných vyhoupů. Prý ani tohle nevádí. No, jak chtěj vaši.

Kopec je opravdu výživný. Nahore zvažuji odpočinek. Navíc mi dneska nějak hůř jede kolo. Dobře, spojíme to. Odpočineme si a já dofoukám gummy.

Za deset minut jedeme dál. Ano, bylo to tím. Kolo se rozjelo a dříve popsaná trasa teď pro mě nebyl problém.

Přijíždíme do Doks. Tady se staví do čela Lenka jako znalá místních poměrů a vede nás k vyhlášené cukrárně. Prý nutně potřebujeme zmrzlinu. Po dojezdu k podniku je tu rozčarování. Cukrárna nefunguje. Prý nevádí, na náměstí je druhá. Nějak si však pamatuji, že zdejší náměstí tady bývalo spojené se zdoláváním kopce. Po pár desítkách metrů se moje obava vyplnila. Ano je tu padák jako blázen a po kostkách. Druhé překvapení je, že jsem ho vyjel. Vedla mě k tomu lenost. Nechtělo se mi sesedat. Dig.

Přijíždíme na náměstí a zde nás čeká velmi milé překvapení v podobě výborné kávy a skvělé zmrzliny kterou servíruje cizinec původem ze Zagrebu. Po půldenní dříně v sedlech si ji s chutí dopřáváme. Lek.

Ano, pán byl milý až žoviální. Jakmile se mu zkrátila fronta na přijatelnou míru, předal prodávání nějaké paní a přišel mezi nás na zahrádku. Povíдали jsme hlavně o něm, jak se tu vzal, co v originále pracoval, jak je to se zdejší provozovnou a podobně. Několikrát během řeči zdůraznil, že nejdříve je kvalitní zboží a obsluha zákazníka a teprve potom peníze. Je pravda, že všechno, co jsme ochutnali bylo výborné.

Tak jo, jedeme se koupat. Lenka se nám postavila do čela a za pár minut jsme u vjezdu do areálu. Trochu to tu znám a překvapuje mě, že po nás nechtějí vstupné. Následně jsme se dozvěděli proč. Je Den dětí, a tudíž se dnes nevybírám. Tak jsme všichni dostali dárek v podobě jednoho neplacení. Pochopitelně nám to nevadí. Lenka nás velmi pomalou jízdou vede na druhý konec pláží. Je tu jedna ze stánkových hospůdek, místo pro zaparkování kol, místo pro válení se a vstup do vody. Jirka se vstupu do vody vzdal s tím, že nemá koupací úbor. V Úštěku to nevadilo, tam jsme byli sami. Tady je stádo dětí, hlavně holčiček asi kolem 12ti let a prý je nechce pohoršovat. Za sebe pokládám otázku: Není to tak, že toho znají a viděly víc, než si umíme představit, a hned tak něčeho se nelekou?

S Lenkou do vody jdeme. Ona pamětlivá poznámky v Dispozicích – při podmínkách k tomu vhodných vždy vyvézt plavky – je s sebou má, já mohu použít slipy, které jsou černé a střihem plavky velmi připomínají. Jen s vodou je to slabší. Přesněji s teplotou. Je opravdu o dost chladnější než v Úštěku. A tak se koupeme, užíváme si sluníčka (Jirka stínu), válíme se a je dobře.

Idylku přerušuji v 18 hodin pokynem k odjezdu. Vrátime se do Dubé a budeme pokračovat po trase na večeri v Ráji a nocleh v kempu pod hradem. Tolik myšlenka. Lenka podotkla, že podle jejího, a konec konců i principu Hells, bychom pro návrat na trasu měli použít jinou cestu než při jejím opuštění. Dobrá. Co na to teta navigace? Aha, ona už to ví a rovnou nám nabízí druhou ze dvou silnic vedoucích do Dubé. Jen mě znepokojuje fakt, že na mapě nejsou siločáry. Snad nás nevede do záhuby...

No, po rovině to rozhodně nebylo. Dokonce až tak, že jsme použili i pěší turistiku. Ale za hodinu jsme v Dubé bez větších zážitků. Jen jeden. Při vjezdu do Dubé jsme viděli krásné místní koupaliště. Teda prachsakra, tohle vědět, nemuseli jsme se trmácet na Mácháč. Tak to jenom tak pro příště.

A teď vzhůru na večeri. Ta má být v Ráji. Ano tam je ta oblíbená hospoda, která nás v minulosti nejednou zachránila před vyhladověním a úmrtím na zimu. Přestože jsem tenhle přejezd prožil mnohokrát, překvapilo mě, že to tu nepoznávám. Asi to bude tím, že

poslední můj přejezd proběhl před šesti lety. Je to znát. Stromy poporostly, jejich větve zhoustly, některá stavení jsou opravena, okolí silnice uklizeno. Také jsem zapomněl, že jsou tu dva nechtuté vyhoupy. Jo, nedali jsme je a postupovali tlačáním. Ale jinak je to tu krásné.

Za hodinu jsme před hospodou. Uvazujeme kola a... zvoní mi telefon. Sakra, kdo teď otravuje! Aha, to je z domova. Tam vědí, že bych je po příjezdu roztrh, a tak volají v opravdu naléhavých případech. Tak, vyřízeno a teď hospoda.

Ostatní už seděj u stolu a mají objednáno. Také si objednávám. Zaujala mě nabídka žeber. Vepřových. Teď ještě cesta „za roh“, a pokud to půjde, malinko se opláchnout. Šlo to. A dokonce teplou vodou. V mezdobí nám přinesli pivo. Mají ho dobré, zase se mi tu líbí. Lence a Jirkovi přinesli jídlo. Bylo potřeba předměty na sole přeskupit. A jak to tak probíhá, došlo ke kontaktu Jirkova talíře s jeho sklenicí piva. Ta padá a míří na mě. To je blbý. Nemám kam ustoupit, brání mi v tom noha od stolu a židle, do ní zamotaná, neochotná se hnout. Sklenice dopadla a pivo se vydalo mým směrem. Dělán, co můžu, ale zasáhlo mě. Trochu triko, ale hlavní proud na šortky. Je pravda, že bych někdy rád zkusil pivní lázně, ale cosi mi napovídá, že takhle to tam rozhodně nechodí. No nic, spraví to zásobník papírových ručníků na WC. Takže shora do půli těla jsem umytý teplou vodou (provedeno po objednání jídel), od pasu dolů vykoupán v pivu. No, kdo to má?

I mně přinesli jídlo. První ochutnání a... LUXUS! Teda fakt uměj. Dal jsem ochutnat oběma přisedícím a ani oni nešetřili chválou. Takhle nějak vypadá chuťový orgasmus.

Dojedeno, dopito, nedopovídáno, pojedeme si lehnout. Je to odtud kousek, netřeba spěchat. Přesto jede Lenka jak ďas. Prý tak moc chce ležet.

Po pár kilometrech jsme na místě. Teda tady je plno! Takhle to tu neznám. Chvilí jsme hledali místo pro nás, a pak za šera až tmy postavili doupě a zalezli.

Zbývá poslední bod dnešního programu, oslava Dne dětí. Děti se cítíme, vínečko jsme si dovezli, ležíme u toho a je to fajn.

Ale jsme nějak unaveni, a tak to po jedenácté rozpouštíme. Dobrou noc.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
kemp	54	465	74,6	15,6	27 - 12

Ráno 2.6. neděle

Oproti předpokladu a zkušenostem se kemp začíná probouzet až po osmé. Ještě že tak. Než všichni přišli k sobě, šel jsem se rozhýbat a ulovit pár náladových fotek.

Dig.

Pravidla táboření

1. Po příjezdu se můžete osvědit na šlehačce nebo.
2. Útoky se může rozhodnout pesem v tábořišti, ubytování v příslušném stanu. Zakázáno není ubytování je zakázáno.
3. Tábořte pořádek kolem stanu, na WC, odpadky odnášejte do popelnice.
4. V blízkosti stanu nepoužívejte mytlo, je to pro chemické prostředky.
5. Po půlnoci uzavírajte dveře kády, berte ohled na své sousedy, děti ...
6. Město si a sebou psa nebo jiné zvíře, venčíte jej mimo tábořiště.
7. Popelští či tábořišti vyhořelé a ržou správně nebo provozovat tábořiště.
8. V případě neshodů či jiných situací můžete být vykázaní.

Pracovnice: Miroslava Holáková,
Kontakt: 071 37133 Město
Tel. 749 710 160

CENÍK
restorace

Tábořiště U spádku, Kuchynský 480 271 73 Kuchyně
Platnost ceník: od 1.1. 2018
Vařka na 1 litr:

Za 1 porci:	30,- Kč
Ustřído 11 litr	70,- Kč
Střevník (na 1 osobu)	30,- Kč
Štěr. omáčka (na 1 osobu)	40,- Kč
Chléb	10,- Kč
Okurka nakládaná	30,- Kč
Ustřído s nakládanou	30,- Kč
Karban	60,- Kč
Trhlo	30,- Kč
Přehradí (svaží jídlo)	30,- Kč
Nakládaná zelenina	60,- Kč
Makrochl. faz. omáčka	30,- Kč
Pivo	20,- Kč

V ceně je zahrnuta nádobička, popelnice a psí ohrazení.

Pracovnice: Miroslava Holáková, Kontakt: 071 37133 Město
071 371333
Město kontakt: 749 710 160, je pracovní

*Při objemu a v ceně 100,- Kč je poskytnutá porce v rámci 10 osob.
objem: 10 osob je porce množství je objem 100,- Kč je objem 10 osob.
přijetí telefonicky (objem) je objem 100,- Kč je objem 10 osob.

Kemp se probouzí velmi zvolna, v klídku jsme se vyhájali do růžova a po osmé zvolna z pelíšku. Následuje nezbytná ranní hygiena – jaký luxus, mají tu vodu pumpovanou ze studny, a pak snídaně. Po požití Startéru se vyhupujeme do sedel a míříme směr Všetaty a dále přes Brandýs ku Praze.

Po cca 15 kilometrech jízdy navrhuji dopolední kávu. Všichni souhlasí, a tak hledáme hospodu. Máme ji, ale v tuto hodinu má zavřeno. Pro nás ovšem tato skutečnost neznamena žádný problém, a tak se uvelebíme k veřejnému dřevěnému stolu a lavicím zhotovenými tu místními pro tyto účely. Budíž pochváleni.

A tak uprostřed vesnice suplujeme hospodu a vaříme skvělý životabudič vylepšený notnou dávkou rumu. Má výtečnou chuť.

Po občerstvení jedeme dál. Slunce začíná nemilosrdně pálit, takže když jsme na konci vesnice zvané Lhotka uviděli rybník na koupání, příliš jsme neváhali a šli do něj. Jediným problémem je železniční trať, přes kterou oba pánové přenášejí Digovo kolo – jak jsme brzo zjistili, celkem zbytečně, protože o pár metů dál je regulární přejezd.

Po osvěžení v rybníce zpátky do sedel a směr Praha.

Lek.

Šineme si to pěkně směrem na Mělnickou Vrutici, když tu, co to? Jak to? No toto! Slepá ulice. To se asi zase rejpu v silnici. Nevadí to projedem. Vždycky to tak bývá, že se na kole dá někudy prosmeknout. Jen aby neopravovali most. To se potom špatně prosmekává.

A je to tu. Opravují most! No to jsme fakt potřebovali. Hned za obrovskou jámou je odbočka na naši cyklostezku, kterou hodláme použít k dalšímu postupu. Ale jak se k ní dostat? V duchu už vidím jak odstrojujeme kola, slaňujeme s nimi po téměř kolmé hliněné stěně dolů, přenášíme je na druhou starnu a zdoláváme stejnou stěnu nahoru. Přibližujeme se k jámě. Vypadá opravdu neschůdně.

Ale jak vidím, má to řešení. Stavbaři tu mají postavené provizorní dřevěné schody a po těch to půjde. Vedle nich je prostý hliněný svah vhodný pro vedení kol. Jenom je to tu trochu logisticky náročné. V protisměru na opačné straně díry také stojí několik cyklistů a vymýšlejí co s nenadálou situací. Jsou však rychlejší a začínají na protějším schodišti slaňovat. Využíváme malé pauzy a přesunujeme na druhou stranu Lenku s kolem a Jirkou, pomocnou tlačnou silou. A pak zas ti z druhého břehu a tak dál. Nezúčastněný by si pochvaloval, jak je to tu krásně kyvadlově řízené.

Přišla řada na mě. Dolů je to jednoduché. Stačí používat brzdy a trochu řídit směr. Nahoru je to horší. Všechna dostupná síla a tlačit. Totéž pak můj pomocník zabírající mocně vzadu. Jsme tu. Žádné další zážitky, žádné škody. Jen jsme si po vzoru vzpěračů dali jeden tréninkový zdvih.

Jedeme dál. Totiž chceme jet dál. Lenka stojí a čaruje něco kolem bagáže. Jasně. Její spacák a karimatka nespolupracují a jeden druhého se snaží vytlačit z nosiče. Tomu se snaží zabránit jeden gumicuk. Tady bude potřeba trochu zapracovat na systému balení. Ale ono to půjde.

Tak teprve teď jedeme dál. Asi kilometr po polní cestě. První část nás zavedla k dalšímu můstku. Zase jedno z míst, které poznávám. V době, kdy jsme tuto cestu objevili, to se psal rok 1995 ± 200 let, byl rozebrán a rekonstruován právě on. Tehdy to pojali opravdu velkolepě. Použili mohutné betonové nosníky a další prvky, které jsa smontovány unesou nejméně tankový prapor. Tedy pokud by se na něj vešel. Teď je všechno zarostlé a k nerozeznání od okolí.

Přijíždíme k němu a... nic. Žádný mimořádný zážitek...

Dál je to pořád pěkné, horko na padnutí, všude kolem bující vegetace, pokračujeme po polní cestě a pak po silnici. Jde o poslední vrcholovou událost této výpravy. Tedy poslední kopec vzhůru, značně prudký, s vrcholem někde hodně nahoře.

Zvláštní, dal jsem ho. A to až nahoru. Překvapuje mě to, ale těší. Hořím (a to doslova) nedočkavostí až dorazej ostatní, že zase pojedeme a budu se aspoň přibližně chladit. Je tu horko, pálí slunce a něco středně velkého bych snědl. Dig.

Už jsme tu. Také z nás leje a chtělo by to něco sníst. Máme v plánu oběd ve Všetatech a odpolední příjezd domů kolem 17té hodiny.

Plán je plán, nicméně skutečnost bývá často odlišná. Třeba nebylo v plánu malé poznávací kolečko v tomto kraji. Co však v plánu bylo, oběd ve Všetatech. Bohužel mají zrušenou jedinou restauraci, kde se vařilo a nám nezbyvá než pokračovat kolmo dál. Pokusili jsme se ještě dvakrát. Jednou v Nedomicích nevařili a přímo v Ovčárech je hospoda zrušena.

U pískoven se odděluje Jirka, který zde má sraz s kamarádkou. Loučíme se tedy jak se sluší a patří a pokračujeme dál ku Praze. Od teď putujeme pouze ve dvou.

Notně nám už kručí v žaludcích, a tak stále hledáme vhodné restaurační zařízení, které by se o ně postaralo. Po pár neúspěšných pokusech se nám dané daří a už sedíme v Křenku pod slunečníkem na dubové lavičce. Ochutnáváme výbornou domácí limonádu (na rychlé ochlazení) a hned za ní následuje nezbytné pivo. Dig se cpe smaženým sýrem s hranolkama a tatarskou, já si dávám těstovinový salát a krkovičku na grilu. Dané opět nemá chybu.

Po jídle chvilku zažíváme, ale chtělo by to jet dál. Jednak tu začíná být horko a jednak se stáním (sezením) zde domov nějak nepřibližuje. Ještě je tu jedna zajímavost, hned vedle na stromě. A možná by se mohla proměnit v námět na příští výpravu. Jste zvědaví? Dobrá, prozradí vám to obrázek na další stránce.

KAPKA HISTORIA KRENEK VYŠKOVCEM
 PROVAŘEN MĚSTSKÝM KUCHNÍM AKADEMIEM

III. PIVNÍ SLAVNOSTI OBCENÍ HOŠPODY KRENEK 22.6.2019

VŠE EN A VĚROJNĚ VÍCE V NÁŠLADNĚ
 OLEJŇ A PIVNĚ PĚZLĚ
 SPECIÁLNĚ NA OBED
 NAŠI ŽIVĚ V BUDOVĚ
 VE ŠKOLĚ NĚMĚCĚ JIHOVĚ
 KRAJĚ KĚLNĚKŮ
 12.00 - 14.00 hod.

Vstupné: 10 Kč (včetně občerstvení a speciálního piva)
 Pro děti do 10 let: 5 Kč (včetně občerstvení a speciálního piva)
 Pro seniory nad 65 let: 3 Kč (včetně občerstvení a speciálního piva)

Organizátor: Město Vyškovce, Městská kuchyně a Městská akademia

Jsme tak rozsedění, že zpátky do sedel dá chvíli intenzivního vnitřního přemlouvání. Ale nakonec vítězíme a pokračujeme v jízdě

Jedeme konstantní rychlostí a směřujeme ku Praze. Dig mě vede pro něj známou zpáteční cestou, pro mě je to zde premiéra. Nicméně jsem příjemně překvapena, ačkoliv už jsme téměř u Matičky, navíc v nedělní odpolední špičce, aut poskrovnu a přímo před Prahou nádherné nově zbudované cyklostezky. Zastavujeme se v poslední restauraci na kávu a džus, prý v oblíbené restauraci V Lázních.

Po odjezdu z poslední občerstvovací stanice se dostáváme do příměstské části Prahy. V Satalicích se rozdělují i naše cesty. Já mířím na severovýchod, směr Kbely a Dig se dal na jih, kamsi do centra. Mám to domů ještě cca pět kilometrů. Po příměstských cyklostezkách se tak dostávám ke své prosecké garáži a zde měním kolo za auto a sláva nazdar výletu.

Opět jeden krásný cyklovýlet plný zážitků je za mnou. Takže hurá do vany. Tělo se očisťuje od prachu cest, nicméně krásné vzpomínky zůstávají. Lek.

Rozloučením v Satalicích končí oficiální část výpravy Hells. Tedy až budete studovat celková technická data, tak oficiálně přiznaná kilometráž končí zde.

A co já? Vlastně nic. Pokračuju po severovýchodní návratové trase přes Kyje, Hrdlořezy, Žižkov a Královské Vinohrady do Vršovic. Jsem velmi příjemně překvapen, že jsem v klidu dal všechny vyhoupy, včetně výjezdu na Balkán, i poslední kopec Italskou nahoru. Buď mi roste forma, nebo toho táhnu míň než minule. A co víc, ani koleno mě tentokrát nezdadlo. Nezbývá než konstatovat, že jsem velmi spokojen. Jak se svými skvělými spolujezdcí, tak s celou výpravou.

A už zase pojedeme? A kdy už to bude? A už to je? A teď?

Dig.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Praha	56,3	552,2	87	16,9	27

Celková technická data:

Účast

Tří sváteční...: Dig, Lenka, Jirka

Oficiálně přiznaná kilometráž

187 km

Příště

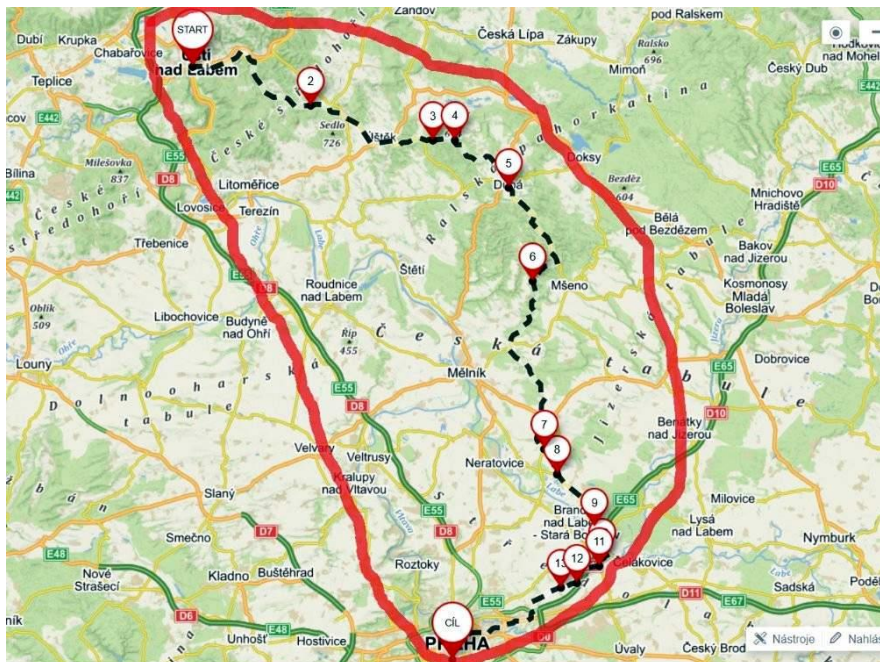
Létová

Trasa výpravy		
Praha	Doksy	Nedomice
Ústí n.L.	Dubá	Ovčáry
<u>Hlupov</u>	Ráj	Křenek
Úštěk	<u>Kokořínský důl</u>	Brandýs n.L.
Skalka	Lhotka	Zápy
Nad kravími doly	Hostín	Radonice
Cesta pod Husou	Liblice	Satalice
Dubá	Všetaty	Praha

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Vlad'ka (Vlo), **Jarda (Jaš)**, Dig (Dig), Kachna (Jak), Lenka (Lek),
Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

Pohled na trasu

Obrazová příloha

Prodávaji
02.06.19
3

David
15:08:21

Zbozi

Mnozstvi
Polotmave 0,5l 2.000
Domaci limonada 1.000

@ David Moravec

Zaluzska , Celakovice
25088, Celakovice
DIC: CZ8803022591ICO: 06285741
Provozovna: Krenek 24 hospodakre
27714, Krenek
Hlavicka uctenky

Prodávajici: David
Datum/Cas: 02.06.2019 / 15:08:15
Cislo: 2784/11/1
Cislo uctenky: 2784
Provozovna: 11
Pokladni zarizeni: 1
Stul 3

Zbozi
Mnozstvi Jedn. cena Cena(Kc)
Polotmave 0,5l
2 28.00 56.00 B
Smazeny syr, hranoľky
1 139.00 139.00 A
Domaci limonada
1 35.00 35.00 A
Celkem 230.00 Kc

Dan Zaklad Suma
A-DPH 15% 151.30 Kc 22.70 Kc
B-DPH 21% 46.28 Kc 9.72 Kc

Platba: V HOTOVOSTI

BKP: E36210DF-B11D3907-EFA89C0E-
110086C8-52F88B57
FIK: d47bc87e-ce40-4154-bb85-4d5
5e4f52f48-05

Trzba evidovana v beznem rezimu

Paticka uctenky
DEKUJEME za Vasi navstevu
www.o2.cz

RESTAURACE
" V ŘAJI "

JÁCHYM HANAUER
KE STÍRCE 617/26
182 00 PRAHA 8
IČ:663 99 505
DIČ:CZ7001132919
TELEFON: 605 118 284

Stůl: 3

2 PLZEN 0,5	42,00	84,00
1 PLZEN 0,3	27,00	27,00
1 ZÁZVOROVÝ ČAJ	49,00	49,00
1 NAKLÁDANÝ HERMELÍN	45,00	45,00
1 CHLĚB	12,00	12,00
1 PIKANTNÍ TOPINKA	69,00	69,00

7 Celkem	286,00	
EURO	11,44	
DPH 21%	19,27	
DPH 15%	22,82	

1
HOTOVOST 286,00

Běžný režim

DIČ popl.: CZ7001132919
Mís/POS/Úč: 11/L0101/17737
BKP: 02bafb23-e75ffc16-0d77065b-10585414-31
27410e
FIK: 847ce6ea-b73f-45f5-b536-02a7fbcfbe14-0
3

Sobota 1- 6-2019 21:17:51
#017737 L0101 PLACENO

DĚKUJEME
VÁM ZA
NÁVŠTĚVU
hospodavraji@gmail.com

RESTAURACE
" V ŘAJI "

JÁCHYM HANAUER
KE STÍRCE 617/26
182 00 PRAHA 8
IČ:663 99 505
DIČ:CZ7001132919
TELEFON: 605 118 284

Stůl: 3

1 PLZEN 0,5	42,00	42,00
1 PLZEN 0,5	42,00	42,00
1 ZEBRA	175,00	175,00

3 Celkem	259,00	
EURO	10,36	
DPH 21%	14,58	
DPH 15%	22,82	

HOTOVOST 259,00

Běžný režim

DIČ popl.: CZ7001132919
Mís/POS/Úč: 11/L0101/17736
BKP: 8fcd88ed-9fe73fb0-ce5df65b-46c5b6eb-5a
e756a1
FIK: 800e86c5-104b-4f29-afe0-047d9572d437-0
2

Sobota 1- 6-2019 21:17:24
#017736 L0101 PLACENO

DĚKUJEME
VÁM ZA
NÁVŠTĚVU
hospodavraji@gmail.com

JÍZDENKA A MÍSTENKA
eTiket

1154

Osob: 3

		Z/FROM/VON	→	DO/TO/NACH			TŘÍDA/ CL./KL.
31/05 *	18:51 *	Praha hl.n. *	→	Ústí n.L.hl.n. *	01/06 *	24:00 *	2 *
Přes: PhaHo, Roud/L, Lovosic, DZálež Km: 106							
Rezervace (Misto+kolo), 3 x ZAVAZADLO (kolo)							
3 x Vázaná jednosměrná							
Povinný vlak R 676 v úseku Praha hl.n. - Ústí n.L.hl.n.						Cena 447 Kč	

Doklad je nepřenosný a platí vždy pouze ve spojení s průkazem cestujícího, jehož jméno je uvedeno na jízdence.

Jízdu je nutno nastoupit v 1. den platnosti, nejdříve však v 18:51 hod. Jízda musí být uskutečněna vlakem, který je na něm uveden jako povinný. Použití v pozdějším vlaku je možné v době platnosti jízdenky po doplacení rozdílu jízdného ve vlaku nebo u pokladní přepážky.

Daňový doklad (informace o ceně)

Tax receipt (price information) / Rechnung (Preisinformation)

Položka		Tar. cena	Body	Cena	DPH
Jízdenka	3	297 Kč		297 Kč	10 %
Rezervace	1	0 Kč		0 Kč	
Zavazadlo (kolo)	1	150 Kč		150 Kč	10 %
Celkem				447 Kč	

Datum vystavení/datum platby: 27.5.2019 14:33 Platba: KARTOU/CC
Prodejce: České dráhy, a.s. 30000 Číslo obj.: 37410 762 00
Praha 1, Nábřeží L.Svobody 1222, PSČ 110 15 DIČ: CZ70994226

Jízdní řád a rezervace

Timetable and Reservations / Fahrplan und Reservierung

Stance	Odj. / Přij.			Místo / Seat / Sitzplatz
Praha hl.n.	31.05. 18:51	R 676	370	54 - 56 Misto+kolo
Ústí n.L.hl.n.	31.05. 20:14			

Ref: 548237465161

Údaje pro kontrolu

Control data

Doklad číslo / Document no.:

*8-5692-573

Jméno / Name:

Miloslav Mayer

Kód transakce / Transaction code:

C 6 Q C 2 1

Kód nepřehýbejte! / Do not fold the barcode!
Barcode nicht knicken!

Reklama

Nová generace jízdenek

Flexi

Flexi zvýhodněná

Vázaná

Více informací na www.cd.cz/jizdenky

České dráhy. Lepší cesta každý den.

Strana 1/1

© Hell's Tour club 2019
Dig, Haf, Lek
Neprodejné
e-mail: hells2010@seznam.cz